

לין חלוזין-דברת

אני המראה שלך

בלילה המפלצות באות.

הן אורבות בחשכה, ומגיחות בדיוק ברגע בו הגוף חושב שחמק מהן. זה שלא פקד עלייך להתפשט, מה פתאום; אימא שמנפנת לשלום, נרחקת בתור אל מותה, כי כשמחלקים משהו חינם יהודים עומדים בתור; זה שאנס אותך במשך המשיעשרה שנה ואז, אפילו את זה הוא לא רצה ממך יותר, וזנח גוף שאיבד את נעוריו, לא לפני שהותיר אותך עם שתי מפלצות קטנות ואמיתיות מאוד שבזות לך גם היום. פְּנִיָה, שקנאת המתות הפורצת מעינייה הילדותיות רודפת אותך במטבח, ובסלון, ובמיוחד במזווה. ואני. המראה שלך. הפצע שלך, שרוחשים בו חרקים דוחים. המתים מתקנאים בחיים, ואין על מה, באמת שאין.

באתי לבקר אותך במחנה הכפייה שלך. כלי העינויים תלויים על הקירות, סגסוגת חלודה ועם זאת שקופה למחצה, אבל אני יודעת לקרוא אותם גם בקמטי הצחוק שלך. צחוק של ילדה, ומולו גוף של אשה. הגוף שלי – זקוף, מתריס מולך. גוף של אשה שלא מפסיק להבר. לא מפסיק להגיד את המפלצות שלך. את שותפה לפשעי המלחמה. את – הפצועה, המוכה, החבולה; את – משתפת פעולה, מזינה, מכלכלת, תומכת. כל זה, לא יכול היה להתכצע בלעדיו, בלי שתשאילי את צלקות גופך המעונה לרוצחים החדשים. כיצד זה ייתכן? אני הקורבן, את זועקת, את מטורפת. אבל את יודעת שאני אינני אני. אני איני אלא הבכואה שלך. הבכואה של הבשר החשוף. אם אני מטורפת, זה הופך אותי נפרדת ושרירה; זה יסדר לך מחדש את התמונה שלך. אבל בלילה, את זוכרת, המפלצות תחזורנה. הפצע ישוב לתסוס חיים. כי את למדת היטב את שהורו לך במחנה ההשמדה של גופך, המחנה חסר הגבולות. את נתת להם לצרוב את המתכות בעורך, והבשר שמר על ריחו החרוך והוא משורר את הריח המיוחד הזה מאז.

שם בקבר שלו, אדריכל המוות מחייך מתחת לשפם, ואת יודעת את זה. בגלל זה את לא ישנה בלילה. כי את, שכל משפחתך נרצחה, נותנת ירך מדי יום לרצח של משפחות אחרות, לחורבן, לגלות שלעולם לא תגליד, של מאות אלפי נשים מהבית שלהן, מהגוף שלהן. סוכת האבלים של אתמול. העשרות שנהרגו בימים האחרונים בעזה. כל אלו, זו עבודה שלך ושל הילדים שלך. את רוצה שאני אספר לך על הקצינים שלך?

שמתפארים תחת כל עץ רענן בטכנולוגיות ההרג שלהם? על הציידים שילדת מרחמך, בעל-כורחך, שלמדו את התורה של רוצחי משפחתך כדי לשכלל אותה? את, הילדה הקטנה עם הבגדים הקרועים ועם הנעליים הגדולות מדי בארבעה מספרים, לא השמעת ציוץ כשכל הרקמות שלך דממו בלידה הוּו שנכפתה עלייך. הרגליים הקפואות שלך, שבקושי סובלות את החום, משתתפות עכשיו ברמיסת החיים, בדיכויים. מצדיקות. נותנות הכשר. אני לא מוכנה לשמוע את השם הזה, את צורחת. את השם של החברה שלי שמשטר הדיכוי שלך עינה. זו שעדיין נמצאת בכלא, מוקפת שומרים אידיולטים, שהפיגור שלהם ניזון מן הזוועה שלך.

אני המראה שלך. אני הפצע שלא ייתן לך לישון בלילה. כן, את צודקת, היא בוגדת. וגם אני בוגדת, ואמשיך לבגוד בשקר שמאפשר לך להגות מדי יום באגדה שאת מדקלמת, המספרת כי לקורבנות אין מחוגים. שתינו חותרות תחת העיקרון המקודש לפיו מפלצות דרות בחשכת הלילה, ובאור היום מסתתרות בארונות הקבורה שלהן. ויש עוד כמונו. אנחנו רבות. שתקי, את אומרת. שתקי כבר. אבל אני לא אשתוק יותר. אף פעם. לא את, ולא הרובים של כלבי הציד שלך, לא החיילים הנקיים שלך, הבלונדינים שלך, לא הכתם השחור משחור שהדרור שלך הותיר על המפה הלא-מפוענחת של אובדן העם הזה; שום דבר מכל אלו לא יגרום לי לסכור את פי. אני אדבר ואדבר. וכשאהיה בגילך, אמרתי לך, הנכדים המתוקים שלי יעמדו לצדי, כשאהיה נשיאת כבוד של המדינה הזו, המדינה שהיתה שלך. את מוטרדת. כי זה לא מסתדר בסיפור שאת מספרת לעצמך. זה כואב, הפצע. זה כואב וזה לא מגליר. והכל נשמט מידייך. כי המראה שלך הפכה לגוף. התולעים שעיכלו את זיכרונות הדיכוי שלך הן שבילי החיים של הגוף הזה, שעומד כאן מולך, ולא יפחד להילחם. להילחם גם בשבילך.

זו מלחמה, ואנחנו ננצח בה. ולא, אנחנו לא נלך מכאן. אתם תלכו. מאיפה זה נולד, את שואלת. גם זה נולד ממך. את התשובה הזאת את לא רוצה לשמוע, כי אם יש מקום חביב עלייך במיוחד זה המחנה שלך, ואת לא תתני לאף אחד להוציא אותך משם. במיוחד לא לאלו שאוהבות אותך באמת. בחוץ, השמש כבר במרכז השמים והצללים התפורו. את מפזרת מתנות כמו גשם טורדני, כי את יודעת שהגוף מולך ימשיך להילחם, ואת זקוקה לו בחיים. אנחנו ניאבק על זכותנו לחיות – לחיות עם החברות הערביות שלנו. לעשות ילדים והרבה. לרקוד ולצחוק על הקברים שלכם. לא לפני שנניח עליהם פרחים, כמנהג הנוצרים, ואבנים קטנות, כמנהג עמנו. ואנחנו ניטול ידיים ביציאה מבית הקברות הזה שבניתם פה. ניטול ידיים, נשטוף את המוות בביוב הדמים שלכם ונלך רק כדי לעשות אהבה.

רגע לפני שעזבתי אותך, המשקפיים שהנחת על מה שנותר מפנייך, נשברו. כעת לא תוכלי לראות אותי יותר וירווח לך. אבל בלילה, את יודעת, בלילה המפלצות באות.